

FOLK OG LAND

Nr. 40. — 9. ARGANG

LØRDAG 10. DESEMBER 1960

LØSSALG 65 ØRE

Sannhetens trange fødsel

Julebetragtning av HANS EGEDE NISSEN

De gjengse talemåter og fraser som er like årvisse som mørketid og solverv skal atter utbasuneres fra prekestolene. Det betyr idag vesentlig julehandel og en veldig omsetning av mer eller mindre nyttige varer, salg og kjøp av saker og ting som i alminnelighet blir å finne under det elektrisk lysende juletre hver eneste julekveld.

Den kristne julefest har under den moderne materialismens epoke gjennomgått en nedadgående utvikling som passelig kan sees under synsvinkelen «fra ånd til stoff», for å bruke en kjent sprogbruk fra filosofien. Vi kjenner alle den gamle anekdote om mannen som kom til en fremmed by og spurte en av de innfødte om hva man levte av i denne byen. «Vi lever av å barbere hverandre», lød svaret. På samme måte er det med utvekslingen av varer og tjenester «i denne søte juletid.» For gaveformidlingen og kortmanien i materialismens tegn skjer ifølge den urgamle setning: Gaver opprettholder vennskap.

For formens skyld og av gammel tradisjon hører man så juleevangeliet ved barne-gudstjenesten julekvelden og synger noen halvforglemte vers av den populære barne-sang: «Jeg er så glad hver julekveld, for da blev Jesus født, da lyste stjernen som en sol og engle sang så søtt.»

Men ellers tør man vel med rette kunne fastslå at julen som kristelig fest er blitt faseforskjøvet og har fått minus til fortegn i ma-

terialismens og reklamens internasjonale tvangstrøye.

Denne moderne pengeholdnings skjebnesvangre og gradvis økende ødeleggelse av den opprinnelige idé som ligger til grunn for feiringen av årets mørkeste dager, er et så uhyggelig fenomen, at det er ikke underlig at det til og med i kristelig interesserte kretser har vært et meget omtalt tema.

Man må overfor denne julemerkantile utnyttelse i verdsliggjørelsens tegn ha for øye at feiringen av julefesten og mørketiden er meget eldre enn kristendommens innførelse i vårt land og blant våre germanske frender i alle norderland. Det er interessant å merke seg at ordet jul er et indogermansk ord for glede. Vi finner det igjen i gresk, sanskrit, latin og slavisk, og i alle germanske sprog. I gotisk, det eldst kjente ger-

manske språk kalles november like fram «fruma juleis» som betyr den første julemåned og som i gammel-norsk er gjengitt med ordet «ylir» som likeledes står for november — første halvdel av desember. Angelsakserne brukte for desember uttrykket «se ærra geola» og for januar «se æfterra geola». Ja i gammelnorsk har man ordet «jóln» for gudene og for selve solguden navnet «Jólnir».

Våre gamle forfedre i Asatroens og middelalderens naturmystikk stod i et meget mere direkte avhengighetsforhold til den omgivende harde og ubønnhørlige natur, selvom de på mange måter i motsetning til innfødte av andre raser og tungemål gjorde seg til naturens herrer istedenfor å være trelles under den. Vår moderne oljefyrte tid med alle mo-

(Forts. s. 7)

Våre forfedre i Middelalderens naturmystikk — —

AMERIKAS TAPTE RAKETT-KAPPLØP

Den meget forkjetrede senator McCarthy så klart også i dette spørsmål allerede i 1954

For fem år siden kunne ikke Kongressen fordøye McCarthy's sannheter — men idag — — skriver Richard C. Bush som innledning til en artikkel i American Mercury:

Tapte USA sin opprinnelige fordel i rakettkappløpet med Sovjetsamveldet fordi lederne for begge de to politiske partier foretrakk å fordømme senator McCarthy istedenfor å undersøke sannheten i det han hevdet?

I løpet av det siste år har mange av de samme senatorer som engang ignorerte McCarthys advarsler og stemte for å «sensurere» ham, revet seg i håret over det de kaller Russlands «forsprang» i rakettkappløpet. For sent har de begynt å lete etter låsen for låvedøren.

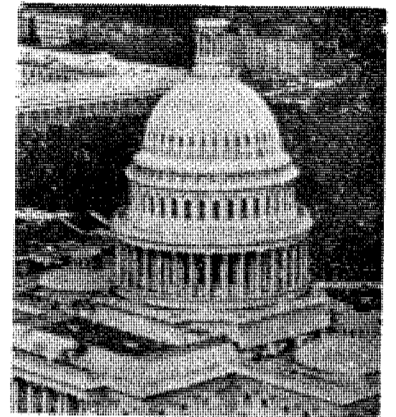
25. april 1956 fortalte McCarthy Senatet:

«Iforgårs bekjentgjorde Nikita Krustsjov at kommunistene meget snart ville ha en styrbar rakettkappløp som kan trefte ethvert sted i verden.» Jeg for min del tror ikke at dette var skryt av Krustsjov. Vår egen etterretningstjeneste har rapportert i flere måneder nå at Sovjetsamveldet har gjort oppsiktsvekkende fremskritt når det gjelder styrbare raketter. Sist oktober, i Boston, advarte jeg om at Sovjet nesten hadde perfektionert mellomdistanserakettkappløpet — Jeg sa også at USA lå langt bak i kappløpet om styrbare raketter, og at hvis det ikke ble rettet på denne situasjon, ville USA snart være avhengig av Sovjetsamveldets nåde.»

I 1960 har rakettkappløpet fått første prioritet, men allerede i 1954 bønnfalte McCarthy senatet:

«Jeg henstiller inntrengende, herr president, at vi nedsetter en spesialkomite av Kongressen med vidtgående fullmakter til å undersøke programmet for styrbare raketter og til å holde våkent øye med de fremskritt som gjøres.»

Heldigvis for Sovjetsamveldet ble McCarthys forslag om en undersøkelse ignorert.

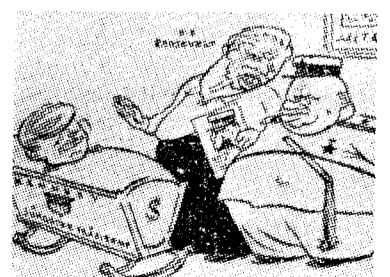
Uheldigvis for USA tok man ikke hensyn til hans advarsler.

Senatoren fra Wisconsin vakte ikke nevneverdig oppmerksomhet da han protesterte mot vår understøttelse av den sovjetiske krigsmaskin. Undersøkelsen av handlingen med strategiske materialer med de kommunistiske stater var blitt påbegynt i 1954 av en undersøkelseskomite nedsatt av Senatet og under ledelse av McCarthy, og den fortsatte sine undersøkelser ifølge McCarthys egne ord «tiltross for voldsomme anstrengelser fra administrasjonens side for å hindre at affæren kom frem for Kongressen og det amerikanske folk.»

Kommiteen oppdaget at i august 1954 gav regjeringen hemmelige konsesjoner til våre allierte om hva de kunne skibe til kommunistblokken og likevel beholde den amerikanske hjelp.

McCarthy hevdet at «som følge av disse konsesjoner ble 200 høyst strategiske pos-

(Forts. s. 7)

...Slik ser tyskerne på presidentvalget i USA. Tegningen viser «die Roosevelt» og Krustsjov ved siden av spebarnet Kennedy. «Vi skal nok vugge barnet», sier de. Tegningen er hentet fra Deutsche Wochen-Zeitung.

Jul i russisk straffeleir

Noen episoder fra Birger Furuseths bok

I boken «Jeg var spion mot Sovjet og ble grepet» forteller Birger Furuseth følgende, som iallfall delvis har noe med julen å gjøre:

Angiveri var meget utbredt i alle leire. I hver leir var det en politisk kommissær og det var han som organiserte angiveriet. Mange ble praktisk talt tvunget til å være angivere. Andre meldte seg frivillig for å oppnå fordeler. En kunne aldri være trygg for angiveren. I enkelte leire var det kraftige grupper, som ganske enkelt likviderte angiverne dersom de oppdaget dem. I andre leire var det angiverne som dominerte hele leiren.

Den første gang jeg fikk se likvidering av angivere var omkring juletid i 1948. En søndag morgen skulle jeg hjelpe en stueeide med å hente vann i brønnen i leiren. Jeg fikk ikke tak i noe vann da jeg heiste bøtten ned og jeg tenkte som så at nå var brønnen frossen. Jeg varslet om det og da vi skulle undersøke nøyere fant vi en fange drept i brønnen, som arbeidet på et sykehus. Han hadde oppdaget at legen, sykepleiersken og enkelte fanger samarbeidet, og at legen og sykepleierskene — som alle var fri — hjalp enkelte fanger. I dette tilfelle var det tre yngre gutter. Legen ble fjernet og guttene fikk en hard medfart. Da de ble utskrevet var de klar over hvem som hadde angitt legen. En kveld angiveren skulle hente vann, drepte de ham og kastet ham i brønnen.

Som regel ble angiverne drept på en slik måte at man ikke kunne bevise hvem morderne var, og da ble det aldri noe større oppstuss av mordet. Nesten i alle tilfeller oppdaget man hvem angiveren var, og det var en meget risikabel ting å opp- tre som angiver. Angiveren på sin side passet som regel på aldri å gå ut når det var mørkt, og de var alltid flere sammen.

Julen 1948 hadde jeg forbedret meg godt. I lang tid hadde jeg samlet ekstra mat, slik at jeg kunne feire jul. Jeg kommer aldri til å glemme julaften da jeg kom fra skogen etter endt arbeidsdag. Med en gang jeg kom inn i brakken ble jeg møtt av de andre fangene som kom

og ropte at nå var det kommet pakke til meg. Da skjønnte jeg at et brev var kommet fram. Jeg fikk beskjed om at pakken kostet 132 rubel. Det var nemlig slik at fangen måtte betale både frakt og toll for de ting han fikk som gave. Neste dag var 1. juledag. Det passet slik at den dag var det fridag — antagelig var det søndag — for ellers var det ikke fri i julen. Jeg måtte melde meg på leirsjefens kontor for å få pakken, og det var en uvanlig fremgangsmåte. Her satt både leirsjefen og hans assistent, den politiske kommissær, disiplinssjefen og vaktssjefen. I alt fem mann høy og så på pakken min som var forseglet med mange segl fra et kontor i Lenin-grad. Pakken ble åpnet i alles påsyn og den ble gjennomgått meget nøye. Det første de så etter var at pakkens vekt stemte med meldesedlen. Det gjorde den. I pakken var det norske sigaretter, litt sjokolade, tran og en eske med fett. Den gang var det forbud i Norge mot å sende ut smør av landet og mor hadde hatt fett øverst i esken og under lå det smør. Det var også sardiner og en mengde skrivepapir. Merkelig nok var det også en stor tull med hyssing og den var russisk. Den var antagelig puttet inn av en eller annen som hadde stjålet en ting fra pakken, slik at vekten skulle stemme. Det var også tatt en del av fyrstikkene og sigaretter som lå i pakken. Jeg fikk beskjed om at nå kunne jeg bare skrive hjem så meget jeg ville, brevene skulle komme frem. Siden skrev jeg brev etter brev, men ikke et eneste kom noen gang frem.

Det ble stor oppstandelse da jeg kom tilbake til leiren med pakken min. Størst oppsikt vakte de norske sigaretter. De fleste russere hadde aldri smakt eller luktet annen tobakk enn den russiske og nå var jeg omringet av alle medfangene som ville smake en norsk sigarett. Så god tobakkslukst hadde de aldri kjent tidligere. Det ble jul den vint- ren.

80 år

Phv. skattefogdfullmektig Anders W. Gamborg Nielsen, Erik Olsens gt. 3, Drammen, fyller 80 år 13. desember og vi bringer ham vår hilsen og lykkønskning. Både gjennom motgang og i medgang har jubilaranten bevart sitt sunne kristne livssyn og sitt gode humør, og begge deler er det vanligvis smått med i vår atomiserte tidsalder.

HUSK BLADPENGENE!

Oberst Sundlo fyller år

Konrad Bertram Holm Sundlo fyller 80 år den første januar 1961. Han er selv ikke noe særlig merket av dette faktum. Ti obersten garnerer sin eminente skrivning om den militærpolitiske status i verden — med sitt lune, uanstrengte og smilende vesen! Den ekte norske patriot Sundlo har med sin gode samvittighet nesten koset seg over de hæseblæsende anstrengelser som forsvarsfiender har gjort for å få Sundlo skutt og malt som en nazifanden på veggen, som «forrederen ved Narvik». Selv ikke en norsk etterkrigsdomstol godtok denne Follestads onde diktning.

Sundlo behersker russisk og har reist i Russland som Fridtjof Nansens første medarbeider under hjelpeaksjonen i 1921. Sundlo kan journalistens kunst, og har gledet sine lesere daglig med treffere på dette område.

Som militær fører har Konrad Sundlo arbeidet for en norsk taktik som tok hensyn til den norske nasjonale egenart i lynne og i lende. Han mener at det skal stå i ildskrift for befal og mannskap at krigens krav bestemmer utdannelsen i fred!

Folk og Land hilser denne sin kjære medarbeider, og takker ham slik som regjeringen burde ha gjort det for hans store innsats for forsvaret og for fremme av sund, menneskevennlig og ekte demokratisk sans i Norge.

A. L.

Arbeiderbladet og rettssikkerheten

Arbeiderbladet korsner seg på første side over tre spalter fordi tidligere NS-folk gleder seg over dommen i injuriansaken mot Morgenposten. Det bladet særlig finner betenkelig er at FOLK OG LAND har antydnet at dommen kanskje betyr nye luftninger innen norsk rettsvesen slik at «det også går an å få rettferd for «landssvikere». Noe slikt er det etter Arbeiderbladets mening naturligvis uhørt og nesten forbrytersk å tro.

DE MORTIBUS NIHIL NISI BENE

Det er noen opplysninger i boken: «Rapport fra nr. 24» som får meg til å skrive noen linjer.

Nå hadde nok ikke temaet hatt noen interesse for meg — tross de unisone rosende omtaler boken har fått, men det er et navn i en artikkel under tittelen: «Kupet i Norges Bank» på side 74, som får meg til å overvinne min motvilje.

Det er derfor også nødvendig å sitere noen opplysninger hist og her i artikkelen. Det kan ikke bli mange, for jeg er foreholdt plassmangel.

«London ville ha stansene for 5.—, 10.—, 50.— og 100.— kronersedler fra Norges Banks seddeltrykkeri. Daniel Ring skaffet de nødvendige kontakter for meg via Odd Jensen, som var i Stockholm og som igjen satte meg i forbindelse med en av sine venner, Ivar Thiedemansen. Denne var igjen en venn av bestyreren for Norges Banks seddeltrykkeri. — Forfang tok saken opp med direktør Rygg. — Av sikkerhetsgrunner oppsøkte ikke jeg bestyreren av Seddeltrykkeriet, men det gjorde kontorsjef Ivar Thiedemansen på Ullern. En dag i slutten av august 1942 kom han til meg og sa at Forfang ville ha absolutt bevis for at det var ansvarlige myndigheter i London som stod bak planen.»

«Hva slags bevis ønsker han?» spurte jeg.

«Et lite brev skrevet av Thoralf Øksnevad». — «En tid senere fikk jeg et brev til Forfang fra Øksnevad.» — «For å få utlevert stansene

Om å løpe sin vei

De som i 1940 rømte fra Norge som «torskremte (d. v. s. tordenskrems) geiter» istedenfor å bli på sin post — fikk som vi ser et naturlig behov for å få bediktet som en heltegjerning just det å løpe sin vei. Ikke noe vekker mer raseri hos disse statsbelønnede sprintere i det folk hvor de inntil videre atter har tatt et behagelig opphold — enn en påvisning av hvor den naturlige plass for folkets tilitsmenn er i farens stund, slik en norsk oberst pekte på i en kronikk i VG. Stillingen i dag har atter fått det til å rykke i hasesenene på slike folk.

Landbruksdirektør Bjanes rømte ikke fra landet. Han kritiserte åpent «rettsopp- gjøret» og han forklarte Verdens Gang etter frigjøringen at «jeg er i dag ikke klar om jeg handlet rett (da han tok avskjed i 1942). Jeg fridde mig fra mange personlige vanskeligheter. Sikkert ville jeg hvis jeg hadde blitt, nå etter «freden» vært forfulgt

(Forts. s. 7)

var det nødvendig at også styret i Norges Bank var orientert.»

På meg har det virket helt rystende å se dette på trykk. I mange — mange vanskelige møter — har jeg møtt direktør Rygg i stillings medfør, der han alltid presiderte for enden av et langbord, og hvis urokkelige hederlighet jeg alltid har trodd på.

Han var steil og stri og jeg har engang kalt ham for en økonomisk og finansiell ugangskråke, dengang da han i 1930-årene gikk inn for å heve den norske krone, som var sunket til 23 øre til atter å bli fullverdig krone. Dette bragte landet i ufattelige vanskeligheter med bl. a. «bank-død» over hele landet, og måtte etter noen år oppgis, men dette er jo en saklig vurdering, som ikke på noen måte berører mannens ære.

Jeg nekter den dag i dag å tro at denne luftige fremstilling kan være sann. Mannen er å borte og kan ikke forsvare seg. Såpass finfølelse syns jeg en må kunne forlange, at den eldgamle sentens: «De mortus nihil nisi bene» blir respektert. De ennå levende — de som fremdeles har talens bruk — får naturligvis klare seg selv.

* De fire-fem siste sidene i boken er forøvrig de mest interessante. For skulle Norge være så uheldig å komme i krig, å bli okkupert engang til, så vil okkupantene ha en ganske rikholdig liste over potensielle motstandere. Så disse siste sider er en uovertruffen genistrek, hvis den da ikke skulle være uttrykk for manglende sjelsevner. Innen idrettsbevegelsen har der i årenes løp passert endel personer hos meg med oppnavnet «kjakan», de har aldri vært mistenkt for å ha oppfunnet kruttet.

Anders Melteig

Vellykket møte i Stavanger

Under ledelse av fylkestilitsmann Erling Kvadsheim har det nettopp vært arrangert et godt besøkt møte i Stavanger. Alexander Lange redegjorde for stillingen. Det innkom et pent beløp til det videre arbeid.

Det ble fremhevet at den virksomhet Forbundet og avisen driver er en kamp for sannhet og rett, en kulturkamp ikke ubeslektet med den strid Stavangers store sønn — Alexander L. Kiel- land — selv førte.

Fylkestilitsmann Erling Kvadsheim ønsket nu avslø- ning. Som ny leder ble med akklamasjon valgt Rasmus Hetland, Ganddal.

Referent.

Birger Furuseth

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**De anstendige**

Vi sitter nesten her og gråter over det som synes å forbause alle så overmåte meget, at det virkelig gikk an for en tidligere NS-mann å få en rekke løgnaktige beskyldninger mortifisert ved en norsk rett. Naturligvis er denne forbauselse på alle hold ikke særlig smigrende for norsk rettsvesen i de forløpne år siden 1945, men så er den det til gjengjeld for den dommer og hans læge meddommere som hadde mot og anstendighet nok til å bryte ut av den onde sirkel og la rett være rett som i de gode gamle dage.

Vi tar ubetinget vår hatt av for denne domstol, selvom den også tildelte FOLK OG LAND noen spark. Vi er så vant til det at det ikke gjør noen virkning. Og selv de anstendige trenger litt kamuflasje i en dårlig verden.

Noen særlig aktelse har vi derimot ikke tilovers for det tapre blad FARMAND, som nå etter at det er farefritt og etter at domstolen har brøytet vei, iler til for å konfirmere dommen og uttale sin avsky over forfølgelsen av NS-folk. Noen slik konfirmasjon fra FARMANDS side er helt overflødig, og når det gjelder denne sene avsky, så hadde det vært mere av manns gjerning om bladet hadde sagt sitt ord da injuriene ble fremsatt eller iallfall da dets kolleger i dagspressen leverte sine uanstendige referater fra rettsforhandlingene.

Også FARMAND er som dommeren rystet over FOLK OG LAND, naturligvis hadde vi nær sagt, for har ikke både lærere og jurister og for alt vi vet kanskje også skibsredere forlenget angitt den tonen? Men dette blad som er slik en tapper korsfarer mot uanstendigheten, stikker naturligvis ikke halsen frem annet enn når det gjelder den autoriserte uanstendigheten i FOLK OG LAND.

La oss da hjelpe bladet i dets kamp mot uanstendigheten med et fersk eksempel i selveste regjeringsorganet ARBEIDERBLADET. Kanskje FARMAND kunne la sin kostbare røst høre også i denne forbindelse?

For midt oppe i all gleden og forbauselsen over at sannhet og rett har fått et oppsving i dette land, tramper Arbeiderbladet frem med jernbeslåtte støvler — for å være i jargongen — og kaster seg over noe så farlig og betenkelig som Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede. Dette anstendige blad, som i likhet med FARMAND bare har forakt tilovers for FOLK OG LAND, er sterkt bekymret for at de invalide frontkjemper og etterladte etter falne i den kamp mot bolsjevismen som Norge nå er så trofast deltager i, skal få en uberettiget krone. Kanskje en eller annen hetsjøsning kunne ta feil og tro at det var krigsskadede sabotører det gjaldt! Så her må det gripes inn med stort oppslag på første side.

Bladet kan ta det med ro. Hjelpeorganisasjonens giroblanketter sendes bare ut med FOLK OG LAND, som nok ingen av disse kronjøsningene tar feil av, og dessuten får noen av de tidligere givere tilsendt blanketter direkte. ARBEIDERBLADET kunne meget enkelt ha bragt alt dette på det rene ved å spørre seg fore, men da hadde det jo ikke blitt noen hets.

Også ARBEIDERBLADET siterer NAZI AVISEN, og forteller like sannferdig som sine kolleger i pressen at vi har uttalt oss nedsettende om en frontkjemper som «hadde funnet tilbake til samfundet igjen» og som «angret sine synder» da han kjempet mot bolsjevismen. Det dreier seg om den ikke ukjente «Dagblad-frontkjemperen», som til støtte for injurianten i Morgenposten solgte sine løgnaktige opplysninger til det moralske DAGBLADET. Det er denne mann som ARBEIDERBLADET og DAGBLADET holder frem

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Stavanger Electro-Staalverk
A/S, Werkzeugstahl, rostfreier
Stahl, Jørpeland pr. Stavanger.Stavanger Preserving Co. A/S.
Fischkonservenfabrik, Stavanger.
Bertel O. Steen, Autogeschäft,
Parkvn. 27/29, Oslo.Rich. Steen & Sønn, Eisen-
waren- u. Bauartikelagentur,
Akersgt. 5, Oslo.Steen & Strøm A/S, Waren-
haus, Kongens gt. 23, Oslo.A/S - Steffensen Manufaktur,
Bogstadvn. 25, Oslo.Stenersens Handelskompani
A/S, Agentur, Import, Export,
Fr. Nansens pl. 8, Oslo.I. M. Stenersens Forlag, Grub-
begt. 2/4, Oslo.Skipsreder Johan Stenersen,
H. Heyerdahls gt. 1, Oslo.Ejnar Stensrud, Kullimport,
Skien.Tekstilagent Bj. Stokstad, Karl
Johans gt. 5, Oslo.**Årets siste nummer**

Nå nærmer vi oss den søde juletid og dermed tar FOLK OG LAND seg som vanlig en liten pause. Dette er siste nummer inneværende år, og neste nummer kommer lørdag 7. januar.

Vi håper våre lesere vil følge oss like trofast i året som kommer, og at det også vil komme nye venner til.

Og husk på å fornye abonnementet i god tid før årets utgang. Det er svært mange som allerede har gjort det og det er også svært mange som har hatt noe å avse også utenom bladpengene for å sikre driften. Hjertelig takk til alle for dette, som vi håper også mange av bladets andre venner og lesere har anledning til å ta eksempel av.

God jul, alle sammen!

som idealet av en frontkjemper som er «opptatt i samfundet igjen»!

Vi vet ikke hva bladet mener med denne tåpelige klisje. Alle de som står i spissen for Hjelpeorganisasjonen er bra og anstendige folk, som alle gjør sin innsats i samfundet, som betaler sine skatter, som blant annet anvendes til hjelp og støtte for krigsskadede på den annen side, og som ikke protesterer mot det, fordi politisk strid bør stanses der hvor barmhjertigheten og anstendigheten tar fatt.

Opp mot disse bra samfundsborgere, som ofrer arbeid og penger for å hjelpe sine ulykkelige kamerater i nød, setter så de to an-

**Forbundets representantmøte
tar stilling til stortingsvalget****Anders Hafskjold gjenvalgt til formann
med 101 av 103 stemmer**

Forbundet for Sosial Oppreisning hadde sitt årlige representantmøte sist lørdag og tilslutningen til møtet var større enn den har vært på mange år. Fra nær og fjern var det møtt trauste kampfeller med ubrutt mot og med fast tro på at sannhet og rettferd tilsist vil seire over uretten og historieforfalskningen. Ikke minst var det dommen i Hafskjolds injuriersak mot Morgenposten som gav de fremmøtte litt av troen på norsk rettsvesen tilbake.

Møtet ble ledet av formannen Anders Hafskjold, som innledet med en kort tale, hvorunder han også minnedes de mange som var døde siden siste representantmøte.

Årsberetning og regnskap ble referert og enstemmig godkjent overensstemmende med revisjonsutvalgets innstilling.

Ved valgene ble Anders Hafskjold ved skriftlig avstemning valgt med 101 stemmer av 103 avgitte stemmer.

Som nestformann valgtes Egil Heiaas, Tomter med 60 stemmer. Johan Kase, som hadde 35 stemmer ble valgt som varamann for ham. Dessuten var det noen få spredte stemmer.

Til styremedlemmer valgtes enstemmig Jon Skatvold. Skatval, K. S. Hilton, Kløfta, E. Kvadsheim, Stavanger og O. J. Lie, Vallset, med varamenn henholdsvis: Trygve Engen, Ingvar Tangeland, Eidsberg, G. Stray, Kristiansand og Hans Lie. Kapp. Gjenstående i styret er: J. Engebretsen, Skien med varamann Johan Kase, Rygge, Bergljot Sæther, Oslo med varamann Hans Haug, Arnes, Hans S. Jacobsen, Oslo med varamann Sofie Grønstad, Oslo og Olga Bjørner, Hølen.

Til revisor gjenvalgtes Alf Gleng, Oslo og til revisjonsutvalg Sverre Due, Fredrikstad og Reidar Gundersen, Nittedal.

stendige blad denne frontkjemperen, som etter vår oppfatning hører til de ytterst få som ikke har kunnet tilpasse seg samfundet igjen.

Er det så at ARBEIDERBLADET mener at NS-folks gjenopptagelse i samfundet helst bør skje som i dette tilfelle — på Bodsfeingslet?

Til valgkomite valgtes: Martin Kjeldaas, Oslo, oppmann, I. K. Eliason, Kristiansand, Nik. Gammelsrød, Rygge, Knut Sollid, Hallingdal, og Anders Skogstad, Spongaldal.

Olaf Holm innledet til diskusjon om stortingsvalget 1961. Det ble enstemmig vedtatt en uttalelse, hvorefter styret fikk fullmakt til å treffe de nødvendige forføyninger i forbindelse med stortingsvalget 1961. Møtet uttalte ellers som sin mening at man burde støtte et politisk parti som tok med en positiv post på sitt program om etterkrigsoppgjøret. Såfremt intet parti var villig til det, måtte der tas standpunkt til de enkelte stortingskandidater. En bør avkreve kandidatene en skriftlig erklæring og møtet uttalte at representanter på det nåværende storting som ikke innen valget har oppfylt de forhåndsløfter de har gitt ikke bør aksepteres og heller ikke stortingsmenn som i sin tid stemte for dødsstraff.

Georg Stray reiste spørsmålet om å få utarbeidet en objektiv og sann okkupasjonstidens historie, en tanke som fikk stor tilslutning, og som styret vel da vil utrede nærmere.

I tilknytning til møtet holdt kaptein Erik Lærum, Kjøbenhavn et interessant og fengende foredrag både om det som hadde vært og om verdenssituasjonen i dag. Han pekte på den misjon de små nordiske land hadde i denne forbindelse, ikke minst Norge, og understreket som Quisling i sin tid at «lyset kommer fra Norden».

Det er vårt håp at Forbundets ledelse vil ta opp til drøftelse og eventuell realisasjon de tanker som Lærum her reiste, de samme som Quisling la frem i «Nordisk Folkereisning», og som fremdeles lever i alle de nordiske folk.

I forbindelse med møtet var det arrangert en fellespisning, hvor deltagerne fikk anledning til å utveksle både meninger og gamle minner fra harde tider både utenfor og innenfor fengselsmurene. Den utrettelige, gamle kjemper Karl Holter underholdt med opplesning både av egne og av andres åndsverker.

**FORBUNDETS
REPRESENTANTMØTE**Ved loddtrekningen vant
A 8 speilet.

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Tyske kolonner under fremrykning nordvest for Paris.

Frykt

I vanvittig redsel har allerede hundretusener flyktet fra Paris — med jernbane, bil, vogner, på sykkel og tilfots — bare vekk, vekk før kampene bryter løs i byen, før artilleriet skyter, før det blir kjempet fra hus til hus, før Stukasene kommer — — Da blir det slått opp et lite hvitt papir, en bekjentgjørelse:

General Hering er blitt utnevnt til armésjef og har overgitt stillingen som bykommandant til general Dentz.

Paris er blitt erklært som åpen by. Alle forholdsregler blir truffet for å sikre matforsyningen og beskytte innbyggerne.

Meldelsen kommer for sent. Først har man ustanselig sagt at Paris vil bli forsvart, og så har menneskene naturligvis flyktet i forståelig frykt — nå medgir man endelig det man har visst hele tiden, at man ikke kan forsvare den. Men enkle mennesker som leser dette oppslag, blir grepet av en ny skrekk. De forstår ikke uttrykket «åpen by», de forstår ikke at det betyr at riktignok vil byen bli besatt av tyskerne, men det vil ikke komme til kamper, og ifølge folkeretten vil seierherren opptre skånsomt mot sivilbefolkningen, som de jo ikke kjemper mot — de opphissede mennesker hører bare klangen i dette «åpen by» og tror at det vil si at nå er byen for alvor prisgitt fiendens forgodtbefinnende — — En ny bølge av flyktninger setter inn. Den som hittil har motstått tilskyndelsen til å oppgi alt, blir nå også revet med av panikken. Fra stasjonene går det ikke tog lenger, men undergrunnsbanen kjører fremdeles — altså inn med alt pargaset, kjør så langt inn i de sydlige forsteder som mulig og ta så bena fatt — — Så et rykte: Fra den lille forstad Charenton går det fremdeles tog. Alle styrter ut av undergrunnsbanen igjen med bagasje, med barn, hunder, katter og kanarifugler i bur for å

ta seg frem til Charenton. Det lykkes bare for noen — så får de panikkslagne mennesker høre at det heller ikke går tog lenger fra Charenton.

TRE SKUDD

12. juni 1940. Et usigelig jammerlig tog beveger seg langs landeveien som går gjennom en vakker egn mellom Seine og Loire. På den ene side har de en elv, på den annen små idylliske skogholt, og over det hele en strålende klar junihimmel — og på landeveien, to og to lenket sammen regimet Mandels politiske fanger. Man har hentet dem om natten fra fengslene i Paris, lastet dem inn i busser, kjørt et stykke til bensinen var oppbrukt og nå går det tilfots videre. De geværbevæpnede menn av Mobilgarden, som ikke er underlagt krigsministeren, men innenriksministeren, driver fangene frem: «Videre, videre!»

Men en av fangene klarer ikke mere. Han kan ikke marsjere lenger. Han lider av astma, dagene i fengslet har svekket ham og denne marsj har tatt hans siste krefter. En barmhjertig vakt har løst ham fra sidekameraten, som kan gå raskere, og så sleper han seg avsted som den siste. Det er grev Armand Thierry de Ludre, som ikke har gjort noe annet enn at han i Jockey-

Grev de Ludre, som ble skutt ned av Mandels fangevoktere —

klubben i Paris har sagt til det han mente var fortrolige venner, at Frankrike var redningsløst forlapt. Etter at en falsk venn hadde angitt ham, hadde Mandel straks ladet ham arrestere, for ministeren var en personlig uvenn av de Ludre.

Grev de Ludre kan ikke mere. Han setter seg utmattet i veikanten. En av vaktssoldatene driver ham opp igjen. «Opp, opp! Ingen kan bli tilbake! Vi har våre ordre!»

Den tidligere attaché ved den franske ambassade i Berlin gjør en trett håndbevegelse. Alt er ham likegyldig. De siste i toget forsvinner nettopp i en sving. De hører to skudd. Så etter en stunds forløp kommer den soldat som var blitt tilbake hos greven tilbake — men alene —

Om kvelden overhøyer kameratene ham med bebreidelser. Han trekker på skuldrene. «Ordre er ordre!», sier han. «Og dessuten — en slik spion!»

«Det var ingen spion», svarer man ham. «Han var like uskyldig som du — for at dette land bryter sammen, det kan da enhver se, og da må man også kunne si det!»

Efter en stunds forløp faller et tredje skudd. Soldaten som om morgnen løst de to skudd har rettet det tredje mot seg selv og han traff like godt med det som han traff grev de Ludre.

FLUKTEN FRA PARIS

Dag og natt, uavbrutt vandrer de oppskremte mennesker ut av Paris. Hele kvartaler og bydeler ligger allerede tomme. Bare nå og da går det fremdeles i en dør. I et fornemnt adelshus i den stille Rue de Grenelle er en gammel tjener ikke flyktet. Han har til oppgave å passe på det forladte hus, og kommer det venner av huset for å forhøre seg om herskapets skjebne, så svarer tjeneren like avmålt som ellers: «Herr Marquisen er bortreist. Herr Marquisen ber undskylde at han på grunn av de usedvanlige omstendigheter ikke fikk anledning til å avlegge en avskjedsvisitt.»

I en annen gate, som også ligger som utdødd, er det et eneste hus hvor alle har blitt boende. I en beskeden leilighet oppe under taket bor en gammel kaptein. Han har en niese boende hos seg, og da hennes sunnhet ikke er den beste, er det blitt den gamle manns livsinnhold å pleie henne. «Jeg kan ikke reise», sier han, «hvorledes skulle min niese kunne holde ut fluktens strabasser? Altså blir jeg.» Dette holder han fast ved skjønt alle sier at en må flykte. Hver dag spør de andre i gården portnerkonen: «Er kapteinen der fremdeles?» — «Ja», svarer fruene, «han er der fremdeles og stikker nok ikke av!» Og fordi kapteinen blir, så blir alle de andre.

På flukt med en død kamerat

Slik sørget Waffen-SS for sine falne

Rundt omkring de gamle kampplasser i hele Øst-Europa ligger de utallige gravene til europeiske soldater, som kjempet med i den store skjebnekamp mot østens fremveltende skarer. I denne store, tause armé er det også bortimot tusen nordmenn, som kjempet og falt i en saks tjeneste som først ettertiden vil kunne vurdere — hvis det da er beskåret Europa noen fremtid i gammel forstand. De som kjempet og falt lever i minnet hos familie, kamerater og kampfeller, og ved juletider når det faller stillhet over det oppjagede liv, da er minnene særlig levende.

I sin bok «Die Flucht» forteller Ingo Petersson om den omsorg Waffen-SS-folkene hadde for sine døde. En av kameratene som flyktetsammen fra den russiske fangeleir og tok seg frem tvers gjennom fiendtlig område ble drept under flukten, men de andre forlater ham ikke. De sleper liket med seg over den gamle tyske riksgrense til Land Brandenburg hvor Vorwärts er hjemmehørende. Skjønt fortsatt forfulgt og i livsfare, er de nå på hjemlig jord og der vil de begrave kameraten. Om dette forteller boken:

Kort etter overskrider vi den tidligere riksgrense fra 1939, grensen fra Warthegau til Riket, og jeg viser kameratene den. Vi er i Land Brandenburg, på hjemlig jord.

Mørk skog med lyse sandveier tar mot oss. Det er som

En baker erklærer: «Hvis jeg stikker av — hvem skal så bake brød for folk? Bakerovnen er min post og en forlater ikke sin post!» Og en vinhandler som lever av pengene sine, er en pasjonert fisker som så mange parisere. Han er også fast besluttet på å bli. Hans frue har mast på ham siden 10. juni: «Alle reiser og du vil ikke!» — «Hvorfor skulle jeg reise?» spør han.

(Forts. s. 6)

Sportsfiskeren i Seinen lot seg ikke forstyrre av krigen —

om jeg overalt hører fortrolige stemmer. Mellom de høy-stammede furuer blir det lyst. Et sølvaktig skinn brer seg ut. Månen tar fatt på sin vakt og sender sitt lys ned. Vi forlater den høystammede skog, vandrer igjen frem gjennom fredlyste områder. Så gjør vi holdt, vi er fremme! Tilhøyre for veien ligger en liten lysning. På den skriker hjortene når de om kvelden trekker til vannet for å drikke og måle krefter i brunsttiden. Her trekker også mange andre skogens dyr, og her sniker reven seg frem på sin vei til hønsehuset i en ensomt beliggende gård.

Her vil Maxe (den døde kamerat) ikke føle seg alene. Skogens dyr vil være om ham, snart vil han forstå deres stemme og lytte til deres fortellinger. Vi legger ham ned. Vi vil vente litt ennå til det blir mere lys, og vi holder stumme vakt ved vår døde kamerat. Efter en stunds forløp strømmet det klare månelys over lysningen, og jeg begynner på verket. Så løser Herman meg av, Günter tar spaden fra hans hånd og Willi gjør som sistemann graven ferdig. Jeg hugger med den lille øks fra Teterev noen armfulle bløte grener i granskråningen. De legger vi underst, og på dem blir Maxe forsiktig lagt til hvile. Som med alle falne i mitt kompani legger vi ham med hodet høyere, gir ham pistolen med gripeferdig ved siden. Hans ansikt ser mot øst, mot den oppgående sol. Slik ligger han som alle våre kamerater fra Wolchov til Warzava, og så i en lang rekke til inn i hjertet av Mark Brandenburg, stumme på vakt mot østen, trofaste mot sitt kompani valgspråk: «Alltid beredt!»

Vi legger teltduken over ham. Ennu en gang betrakter vi hans ansikt, som virker selsomt levende i månelys. Så dekker vi også ansiktet til. Grangrener blir bredt ut, så faller jorden på dem og dek-

Forts. s. 8

Vest-Tysklands mystiske mann

Generalløytnant Gehlen, som har bygget opp en fantastisk etterretnings-tjeneste

Glimt fra den hemmelige krig

Også i norsk dagspresse hører en nå og da om den hemmelighetsfulle leder av det nye tyske Abwehr, generalløytnant Reinhard Gehlen, mannen som først arbeidet for amerikanerne, men som nå er sjef for Bundesnachrichtendienst. Denne rolige, lett skallete mann i femtiårene er en av de viktigste menn i kampen mot den kommunistiske infiltrasjon. Han har avsløret for vestmaktene de best skjulte russiske hemmeligheter og det er kanskje ikke minst fordi han også opererer med Vest-Berlin som en fremskutt bastion at russerne anstrender seg slik for å tvinge de vestallierte bort fra denne by. Med en artikkel av Thomas M. Johnson i det amerikanske tidsskrift American Mercury som kilde skal vi her fortelle litt om Gehlen, som aldri bruker uniform og som helst lar seg titulere «doktor».

For de fleste er etterretnings-sjefen en mystisk mann, fordi han fører et liv som er så uvanlig at det nesten er grotesk. Ryktene sier at han forkledte seg i amerikansk sersjantuniform da han besøkte Pentagon, at han har ladet foreta en ansiktsoperasjon for å skifte utseende og at han tilogmed opptrer maskert. Han har utallige skjulesteder, men som hovedkvarter en beskjeden villa i et skogholt omgitt av strømførende ledninger og beskyttet av skiltvakter, både mennesker og hunder. Ved porten står det et stort skilt:

«Slå av hovedlysene! Slå på lyset inne i bilen!»

Vakter undersøker nøye alle besøkende og deres papirer. Personer som slippes

inn, selv håndverkere, blir fotografert og må ha på seg identifikasjonsskilt. Penge-skap og skuffer blir holdt lukket. Alle papirer behandles som hemmelige. Selv kladdepapir med notater, tegninger eller rabbel blir omhyggelig tilintetgjort.

Dette hemmelige sted ved Pullach, nær München er hovedkvarter for Bundesnachrichtendienst, Vest-Tysklands Secret Service.

Sjefens navn er Reinhard Gehlen. Han er 56 år gammel, av middels høyde og legemsbygning. Hans åpne, rolige trekk viser ikke spor av den ansiktsoperasjon som ryktene forteller om. Hans store øyne sitter langt fra hverandre og er kjølig granskende. Nesen er temmelig skarp. Han har en kortklippet mørk mustasje. Hans eggformede hode er flankert av to temmelig dominerende ører. Han er rødmusset, og synes fylt av sund energi. Skjønt han er tidligere tysk generalmajor og nå har generalløytnants rang, bærer han ikke uniform, men foretrekker en alminnelig grå dress eller sportsklær. Han ser ut og opptrer helt anderledes enn man vanligvis forestiller seg en tysk general eller en «mesterspion».

Denne «mystiske» mann opptrer fritt og åpent. Han snakker med velklingende stemme og bruker undertiden amerikanske uttrykk. Han elsker anekdoter og morsomme historier, og forteller dem også godt. Han er elskverdigg, tilogmed hjertelig overfor folk han kjenner, men han

stoler ikke på mange. Han holder ofte møter på hemmelige steder utenfor Pullach. Og skjønt han langt fra er noen menneskefiende, må han være forsiktig med hvem han møter og hvor han går alene.

Gehlen lever i fare for å bli kidnappet. Han har bekjempet det hemmelige kommunistapparat så effektivt, at de røde har tilbudt 250.000 dollars for å få ham overlevende. De håper å kunne torturere ham til å åpenbare allierte hemmeligheter, som han kjenner mange av, og å få rede på hans metoder og hans undergrunnsorganisasjon. Denne jagede, hårdt arbeidende mann har en meget lav lønn og arbeider, som en tysk venn sier, ikke for pengenes skyld.

Av sikkerhetsgrunner har Gehlen gjort seg selv til en mann som bare kjenner få. Dess mindre han kjenner til detaljene i organisasjonen sin og identiteten til de flere tusen medlemmer av den, innbefattet spioner og informanter, dess mindre vil de røde være istand til å presse ut av ham hvis han blir fanget.

Det er imidlertid kjent at han samler sine opplysninger fra mange kilder, som er åpne for enhver: lærde selskaper, biblioteker, bøker, magasiner, tekniske tidsskrifter og aviser i mange språk, fra flyktninger fra den annen side av jernteppet, reisende, journalister, vitenskapsmenn, oppsnappede radiobudskaper og kringkasting. Pullach er utstyrt med mange hjelpemidler: radio, radar, elektriske båndopptagere og avlytningsapparater, decifreringsmaskiner og siffermaskiner, mikro- og telfotografi, miniatürkameraer, hemmelig blekk. Gehlen forstår selv alle disse hjelpemidler. Han søker ofte råd hos de vitenskapsmenn — språkfolk, geograf, psykologer, krypto-

Hitler næret ingen verdenserobningsplaner

Vidner utenriksminister v. Ribbentropp ved foten av galgen

I fengslet i Nürnberg og helt frem til dagen før den grufulle hengningsprosess, var Tysklands utenriksminister Joachim v. Ribbentropp opptatt med å skrive ned en beretning om Det tredje rikets utenrikspolitikk. Disse opptegnelser, sammen med Ribbentrops siste brev til familien og gjengivelse av en rekke aktstykker, er senere utgitt i bokform av hans enke under titlen «Zwischen London und Moskau. Erinnerungen und letzte Aufzeichnungen.» Det er en uhyre interessant bok og folk som vil tale med om det som nå holder på å bli historie, må selvsagt ha lest denne redegjørelse fra den mann som stod i brennpunktet for begivenhetene. Boken kan bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste. I forbindelse med den påstand, som bl. a. Per Vogt fremdeles lanserer på trykk om Hitlers verdenserobningsplaner, gjengir vi nedenfor et avsnitt av Ribbentrops nedtegnelser:

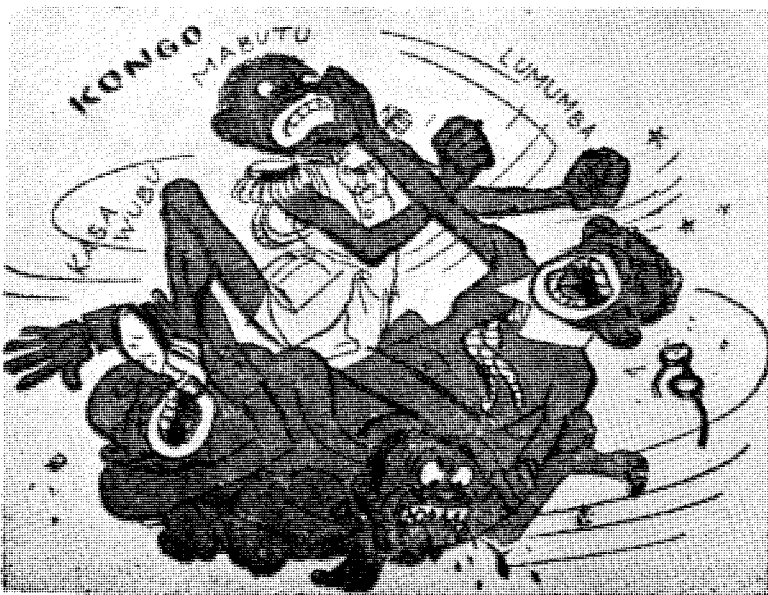

Ribbentropp i første verdenskrig.

«I anklagedokumentet i Nürnberg ble påny den påstand fremsatt, at Adolf Hitler tilstrebet verdensherre-

dømmet. I den anledning kan jeg likeoverfor verden bevidne at der Führer aldri

Forts. side 8

Nydemokratiet har seiret i Kongo. (Deutsche Wochen-Zeitung)

Ribbentropp sammen med sin frue som tysk ambassadør i England.

(Forts. s. 6)

Vest-Tysklands mystiske mann

(Forts. fra s. 5)

grafer, kjemikere og andre, som lever og arbeider innenfor piggrådinnhegningen. Av deres arbeid har han og hele vesten stor nytte.

Gehlens organisasjon er nå anerkjent som en utmerket informasjonskilde i den kolde krig. Han meddelte før Krustsjovs besøk i USA at toppmennene i rumforskningen og rakettvitenskapen hadde møttes i Moskva for å planlegge avfyringer som skulle gi ham prestisje. Han avslørte også den antagelige oppblussing av antisemitisme i Vest-Tyskland før toppmøtet, idet han meddelte amerikanerne at dette var planlagt av kommunistene for å svekke Adenauers innflytelse på Eisenhower og Macmillan og overtale dem til å samtykke i å trekke seg ut av Berlin. Han meddelte forut at Castro ville forsøke å få undervannsbåter fra Russland i den hensikt å landsette agenter rundt omkring i det Karibiske område, og at han ville opprette baser på Kuba slik at russiske ubåter lettere kunne operere i amerikanske farvann.

Bundesnachrichtendienst gav også verdifulle opplysninger om russiske planer om bombardering av amerikanske og allierte mål med raketter. Et stort antall av avskytningsbasene befinner seg i satellitstatene, inklusive det kommunistiske Øst-Tyskland. Da en i vest nylig røbet kunnskap om disse avskytningsramper, benektet Krustsjov offentlig at de eksisterte. Men Gehlen beviste at han løy og hjalp amerikanerne med å fastlegge de nærmeste ramper slik at de kunne tilintetgjøre dem hvis det ble krig med egne raketter og bomber. Gehlen har også hjulpet til med opplysninger om raketter lenger bak.

Den mann som har æren for disse advarsler, ble en mesterspion nærmest ved et tilfelle. Han var opplært i den gamle hær nærmest som generalstabsoffiser. Etter kamperfaring mot Polen i 1939 ledet han noen av de tidlige seirrike angrep i Russland. Da den russiske motstand stivnet til, ble han uttatt til å skjerpe den hemmelige tjeneste hos østarmeen, som inntil da hadde vært temmelig sløv.

Han erstattet hensynsløst dårlig kvalifiserte folk med menn som kjente det russiske folk og språk. Han rekruterte russiske fanger, som hatet Stalin-regimet. De fortalte Gehlen om den røde hær og deres eget liv under kommunismen. Han hjalp disse russere til å komme tilbake til den hær de hadde

desertert fra, og å vende tilbake med verdifulle informasjon. Andre agenter ble sendt med fly og sendte rapporter med radio eller brevduer.

Da Gehlen forstod at krigen var tapt, forberedte han seg på en videre kamp mot kommunismen sammen med amerikanerne, som han så som vestens eneste redning. Han visste at den amerikanske Intelligence hadde adskillig mindre informasjon om Sovjetsamveldet enn han hadde. De ville derfor ha bruk for hans arkiv, hans stab og hans kunnskaper. Da Tyskland brøt sammen, hadde han fordelt kopier av viktige data på tre forskjellige steder. Til sin stab og sine agenter sa han: «Vent på ordre fra meg.» Så overgav han seg til amerikanerne.

Ingen hadde noe kjensskap til ham og han satt upåaktet i fangeleiren inntil en amerikansk etterretningsmann fikk presset ut av en av Gehlens fangne agenter noen tips om sjefens virkelige betydning. Gehlen ble innkalt til en amerikansk general, som ble meget imponert. Han mottok Gehlens tilbud om å flette sammen sitt spionnett igjen, og å gi amerikanerne informasjon om hva russerne og deres hjelpere planla.

«Men når Vest-Tyskland blir selvstendig, så går jeg og min Intelligent Service dit», sa Gehlen.

Amerikanerne aksepterte og gav ham de penger han behøvte for å sette tjenesten igang og opprette hovedkvarteret i Pullach.

Gehlen var meget omhyggelig da han rekrutterte sin nye stab. Han sendte tidligere medarbeidere med falske kreditiver og oppdiktete historier til deres hjemland bak jernteppet. De søkte opp andre tidligere agenter. Enhver som ikke var blitt kommunist, ble oppsøkt av en Gehlen-mann, og forsiktig overtalt til å medvirke i det nye hemmelige korstog mot kommunismen. I Tyskland ble flyktninger fra de røde overtalt til å vende tilbake til deres hjem som spioner. Alle ble valgt på basis av moralsk og fysisk mot, selvkontroll og intelligens.

Gehlen har en eller flere agenter i de kommunistiske militære og industrielle hovedsentrer fra jernteppet til Ural, innbefattet Moskva, og også innenfor den røde hemmelige tjeneste og politiet. Deres rapporter blir vurdert av Gehlens eksperter.

Hans hemmelige tjeneste har i det hele tatt vunnet mange seire og har lidt forbausende få nederlag. For eksempel:

Det ble bestemt å ordne tingene slik at hans agenter i kommunist-Tyskland kunne sende rapporter over telefon. Teknikere skulle legge en linje fra Vest-Berlin til et skjulested i Øst-Berlin. Men teknikerne, som arbeidet om natten, møtte en grensekannal. Hvorledes skulle de komme over? Lederen fikk en god idé og gav en agent i Øst-Berlin beskjed om å vente den første mørke natt på et bestemt sted på den annen side av kanalen.

Den fastsatte dag, så denne agent en propelldrevet leketøysbåt krysse kanalen mens den trakk en line etter seg gjennom vannet. Da han nærmet seg for å gripe fatt i linen, så han noen tåkete figurer som kjempet på den motsatte elvebredd. Snart landet en båt i full størrelse i nærheten av ham. Den inneholdt flere øst-tyske agenter og den bundne skikkelse av Gehlen-lederen, som de hadde kidnappet illegalt på vest-tysk side.

Gehlen og hans folk samlet seg til en ny dyst. De gravet en lang underjordisk tunnel fra den allierte sektor til kommunistsektoren. Den mannhøye tunnel ble gravet uten at noen merket det. Det ble plasert apparater i den for tapping av telefonkablene til de russiske autoriteter. Gehlens agenter kunne nå overhøre når motstanderne diskuterte militære og politiske ordrer og planer. Dette mesterlige kup arbeidet vellykket i to år.

Da han oppdaget at han var blitt tatt ved nesen, ble Gehlens dødeligste fiende Ernst Wollweber (som svenske påstår at en viss Willy Brandt samarbeidet med under sitt opphold i Sverige under krigen), en profesjonell sabotør og terrorist som ledet den østtyske spionasje, rasende. Ved en «pressekonferanse» presenterte han en mann som Gehlens ledende medarbeider. Denne mann leste fra et papir at Gehlens forbindelser med de allierte bare var tricks og svindel. Senere undkom denne mann til Vest-Berlin og gjorde kjent at papiret var forfattet av Wollweber. Denne sendte så til hustruene til noen få medlemmer av Gehlen organisasjon, som han kjente navnene på, pornografiske kjærlighetsbrev, angivelig skrevet av deres menn til andre kvinner — eller omvendt og til og med fotografier av verste sort. Gehlens eksperter klarla at disse var blitt forfalsket i de øst-tyske forfalskningsfabrikker. «Doktorens» motangrep var «operasjon Brutus», kodenavnet på en besluttosom agent med jernkjeve ved navn Walter Gramsch.

I årevis spilte Gramsch en

Invalide frontkjempere og deres etterladte

Et forslag til overveielse

Mens det surrer om ørene på oss om hjelp til underutviklede land, og innsamlinger til alt mellom himmel og jord hører til den månedlige rutine i vårt land, hender det en meget sjelden gang at der i vårt eget kjære organ «Folk og Land» kommer en beskjeden appell til oss om å yde hjelp og støtte til dem der sitter igjen alene etter sine menn, som falt i kampen for oss alle på Russlands stepper.

En rødmer litt av skam, og sier til seg selv: Har jeg virkelig glemt dem? Og glemt invalidene som ennå lever blant oss? Så tar man seg kraftig sammen til en beslutning i form av å ville gi noe snart.

Noen ganger følger en denne beslutning i handling, andre ganger blir den igjen glemt til neste gang der kommer et forsiktig rop om hjelp. Så slår man seg tilro med at andre jo sikkert for lengst har gitt noe. Eller man sender virkelig noe straks. Men så er det igjen glemt.

Jeg hører til dem som gav meget til å begynne med, iallfall meget for meg å være,

farlig dobbeltrolle som Wollwebers medarbeider, og spilte sin rolle så utmerket at Wollweber i mars 1953 takket ham vennlig for hans arbeide for saken. Gramsch hadde rapportert alt som hendte ved kurér til Gehlen. Da Wollweber ble mistenksom, reddet Gehlen sin agent over i sikkerhet. Denne Gehlens seir gjorde sitt til at Wollweber nylig ble avsatt som leder av sikkerhetstjenesten i Øst-Tyskland.

«Doktoren» har også vunnet en stor seir i Russland. De røde har mislykkes i å rydde vekk hans nettverk av spioner og informanter. Det er selvfølgelig flere allierte agenter bak jernteppet, men flere ganger når de røde synes å ville angripe oss, forteller artikkelskribenten, har vi spurt Gehlen: «Vil de slå til nå?». Han har alltid svart: «Ikke ennå.»

Gehlens organisasjon, som ble overtatt av Bundesregjeringen i 1955, forsyner fremdeles de høyeste amerikanske myndigheter med viktige informasjon. Ellers har den nå bygget ut sitt nettverk i hele Vest-Europa, innbefattet Frankrike og Spania, samt i Asia, Afrika og Midt-Østen. Under den siste arabiske krise rapporterte han nøyaktig hvilke styrker russerne hadde samlet på grensen mot Tyrkia og Iran.

eftersom jeg hadde en arbeidsløs mann i årrekker og har det fremdeles. Så ble det mindre og sjeldnere, det var så mange krav ellers. Litt gir jeg jo nu og da fremdeles, men så fikk jeg en god idé her forleden dag:

Vi har nemlig for en tid siden kjøpt en sparebøsse. Og har begynt å legge på den noen skillinger i ny og ne.

For ca 14 dage siden fant vi ut at alt som ble lagt på den skulle så våre kjære invalide frontkjempere og frontkjemperes mere og mindre nødlidende etterladte få. Hver søndag morgen kommer den på frokostbordet. Da er den offisielle «innsamlingsdag», men ellers putter vi på litt nå og da. Og når den så har fått det den skal for å bli «full», det er en sparegris av glass som må «slaktes» eller knuses når den er mett, så sender vi innholdet til de snilde mennesker som har holdt på med dette prisverdige arbeidet i alle disse år. Ære være dem!

Sundra.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4)

«Jeg har aldri brydd meg om politikk. Det kan naturligvis falle en bombe i hodet på oss — men en årsak må jo døden ha!» 18. juni er de de eneste beboere i den store leiegård. Helst ville han nå ta fiskestangen, men han gjør det ikke, for det ville ha gjort hans kone rasende. Dog neste morgen, 14. juni titter han ut på været og konstaterer at nå biter fisken. Han kan ikke holde seg i tømme lenger og pakker fiskeutstyret sammen. «Du vil da ikke gå og fiske?!» spør hans kone forferdet. Men han går. Han installerer seg på Mariabroen like overfor den lille Seine-øy. Vanligvis vrimler det av fiskere her, men i dag er han mutters alene. Det er så stille at han føler det som om han ikke satt ved Seine-bredden, men ved verdens ende. Han finner morgnen herlig — aldri har fisken bitt så godt som denne 14. juli 1940!

Da kaster han et blikk til venstre — og ser seks syklistere komme over broen — i feltgrått, med stålhjelmer på hodet, karabiner på ryggen, håndgranater i beltet: de første tyskere! Han sitter ganske stille med fiskestangen sin og rører seg ikke. Syklistene har sett ham, de springer av sykklene, går hen til brystningen og ser på fiskeren. De ryster på hodet, de ler og drar videre.

Tyskerne er i Paris og ved Loire, hvortil den franske regjering har reist, utspiller det seg nå de mest vanvittige scener.

(Neste gang: Regjeringen på flukt.)

Amerika tapte —

(Forts. fra s. 1)

ter, så som maskinverktøy, metaller, transportutstyr og elektrisk utstyr fjernet fra den antikommunistiske embargo.» Senatoren gav eksempler:

Elektriske generatorer opp til 60.000 kw, turbiner opp til 35.000 HK og motorer opp til 12.500 HK — som brukes til å lage spaltbart materiale for atom- og vannstoffbomber.

I Boston i oktober 1955 hadde McCarthy advart:

«Idag er det avgjørende våpen vannstoffbomben, igår var det atombomben. Imorgen eller ioverimorgen, jeg skulle anta i løpet av kommende år, vil det avgjørende våpen bli de interkontinentale raketter.»

McCarthy's neste setninger ble møtt av Kongressens forakt:

«Kappløpet om å produsere dette våpen kan meget vel komme til å avgjøre den vestlige sivilisasjons skjebne. Likevel må jeg idag meddele dere at det nå er klart at 1) Sovjetsamveldet vinner dette kappløp og 2) at det er sannsynlig at Sovjetsamveldet vinner kappløpet fordi vel skjulte kommunister i USA's regjering bremses på vårt eget arbeide med raketter.»

McCarthy forutsa at de interkontinentale raketter ville revolusjonere krigførselen slik som oppfinnelsen av kruttet, flyet og atom- og vannstoffbomben hadde gjort det. Han tilføyet — «som alltid når den ene side har det revolusjonerende våpen og den annen ikke, så er sistnevnte helt prisgitt fiendens nåde — — hvis kommunistene lager en langdistanse styrbar rakettkraft for oss, så vil maktbalansen i verden skifte fullstendig.»

Senatoren fra Wisconsin ble ignorert.

Han insisterte på at Kongressen skulle finne ut hvorfor arbeidet med styrbare raketter sneglet seg fram, at den skulle gripe inn og få fart i sakene.

I motsetning til den teori at Kongressen ikke hadde noe med å undersøke den kommunistiske trussel eller rakettprogrammets fremskritt, så fastsetter konstitusjonen uttrykkelig at den skal «sørge for det alminnelige forsvar.»

Andre eksempler var: Fabrikker for horisontalboring — maskinverktøy brukt til å lage stridsvogner, artillerivåpen, fly og atomreaktorer, slike som ble brukt på undervannsbåten NAUTILUS.

Fabrikker for vertikalboring — avgjørende ved fremstilling av jetmaskiner.

Dynamiske balansemaski-

ner, brukt til å lage styrbare raketter og jet-maskiner.

Koppertråd — nest etter spaltbart materiale det mest strategiske.

Videre: aluminium, nikkel, legeringer, magnesium og andre høyst viktige strategiske krigsmaterialer.

McCarthy møtte bare spottende blikk da han hevdet:

«Det amerikanske folk var ikke litt underrettet om disse hemmelige konsesjoner. Helt til vår komité kom på sporet, ble det faktisk gjort alt mulig for å skjule dem.»

Idet han plukket ut Harold Stassens rolle i forhandlingene gav han sine motstandere en ny sjanse til å snakke om hans «metoder» da han serverte denne munnfull McCarthyisme:

«Mr. Stassen har sagt at kopper fremdeles står på forbudslisten. Han har rett når det gjelder ubearbeidet kopper, men han undlot å nevne at det ferdige produkt i form av høyst strategisk koppertråd er tatt av listen.»

Forgjeves forsøkte McCarthy å få sine kolleger i kongressen med på å nekte utenlandshjelp hvis den ikke var ledsaget av vanntette garantier for at amerikanske penger ikke ble brukt til å bygge opp den kommunistiske krigsmaskin.

Gjennom all historie har advarslene fra klart seende Cassandraer alltid møtt voldsom protest. Cassandraene er blitt kritisert for sine metoder, er blitt kalt demagoger og er blitt korsfestet.

Så, noen år senere kan et folk komme til å huske på pariaen og mumle: «hvis vi bare hadde hørt på det han sa.»

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Averter i «Folk og Land»

JULEBETRAKTNINGER

(Forts. fra s. 1)

derne tekniske undere kan knapt tenke seg tilværelsen uten alle de tekniske forbedringer, mens allerede våre besteforeldre og oldefedre var nødt til å gamle seg med det sparsomme lys og varme fra den gamle trelle i kroken, som Garborg kaller peisen i den kjente lorbue eller røykstue.

Under naturens harde og nødvendige press var nøydsomheten en selvfølge. Jeg husker fra min barndoms tid på en prestegård i det skjulte Norge at hvetemel, kalt finemjøl eller kvitt mjøl bare ble brukt til julebakst og at mange husholdninger kjøpte den dyre sirup bare for julens skyld. Hvem ville nå fryde seg over sirupskake til jul eller lefseklining med sirup som pålegg? I sannhet der var en gang — —.

Den moderne trollmann har med sine atom- og vannstoffbomber fylt hele den bebodde verden med en redsel og angstpsykose, som er ubeskrivelig, og som på grunn av den moderne agnostisisme og ateisme ikke lar seg nøytralisere, for hva skal man i sannhetens navn utfylle tomrummet etter religionene med? Våre asatroende forfedre tilbad sin Jolnir og ofret ved juleblotene — de viktigste av årets fester — til sin gud. Våre kristne forfedre dyrket sin Gud ved fropreken og høymesse. Ung og gammel dro avgårde over fjell og hei på stier som ikke var jengrodde, og lange, urgamle kjerreveier, eller med seil og årer på de ferdsselsveier som fjordene en gang var i fordums tid.

Som vi moderne mennesker pendler mellom overflod og tilintetgjørelse i uranfissionens tegn, skiftet de gamle germanske ætter mellom mørke og lys, håp og fortvilelse, pessimisme og optimisme.

Og slik ble da julefesten til for å minne om at bak en grå snetung himmel er himlen alltid blå og at etter solverv — solsnu — går det oppover igjen og mørkets makt blir atter gradvis brutt. Det er forsåvidt et urgammelt motto som ble fornyet i okkupasjonsdagene, da man festet et svært oppslag tvers over Universitetsgaten i Oslo, hvor man kunne lese de kjente ord: Vi går mot lysere tider.

De gamle ætter gikk som også vi har gjort, etter julefesten mot lysere tider, mot vår og sommer og lyse dager, men hva gjør vi idag? I «Folk og Land» nr. 37 for 1960 finner vi et mistrøstig ord om alvorlige forfallsymptomer hos det norske folk. Vi kan tenke på ungdomskriminaliteten og retts-

løsheten og alle de andre undergangsfenomenene som er manifeste i vårt folk slik som den overhåndtakende myklifisering av den såkalte litteratur osv.

Sammen med avreligioneringen av vårt folk går parallelt demoraliseringen fra grensen og ut til de drivende garn. For her dreier det seg kort og godt om å miste sin sjel, sitt dyreste arvegods fra fedrene. De gamle hadde en evig redsel og angst for alle mørkemaktene, for troll og utyske, for draug og nøkk, og ellers for personifiserte naturmakter av hva navn nevnes kan. Vår moderne tids vitenskap har erkjent årsaken til mange av disse naturfenomener, men i hovedsaken står vi idag like spørrende overfor de mange uløste gåter i stjerntåkenes og melkeveienes vrimmel. Og den moderne overtro i form av psykoanalyse og psykologi herjer verden som en mare.

Vi lever i de ubeviste og falske hypotesers og påstanders redselsherredømme, hvor hvitt gjøres svart og svart til hvitt, hvor løgner og historieforfalskningen blir utgitt som ekte mynt og sannheten snubler på tingsstedet. Dette er og blir den konsekvente følge av den anarko-nihilistiske gudsfornektelse, da tomrummet etter religionen nødvendigvis må fylles, og med hva for elendighet? Den fortrenge Gud blir erstattet med all slags tåpeligheter, som har angst og tvangsneuroser som sin følge. William Penn, 1648—1718, og kvæker av innstilling har sagt det forløsende ord: Menneskene må velge å late seg styre av Gud, eller de fordømmer seg til å bli regjert av tyranner.

En julaften for snart 2000 år siden ble den mann født som senere sa om seg selv: Jeg er dertil født og kommet til verden for å vitne om sannheten, hver den som er av sannheten hører min røst. I over 1000 år har sannhetens første talsmann været forkynt hver julaften fra kirkenes prekestoler i Norge, og så må man få lov til å stille dette spørsmål til det kjære kirkefolk: Hvi skrider verden så langsomt fram?

ANNELISE PAROW
TANNINNSÆTNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsmo

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

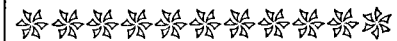
Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Ja er det ikke istedetfor fremgang og vekst tilbakegang og stagnasjon?

Den tanke blir levende i én at vår tids ensrettede mennesker ikke har rum for Jesus Kristus, han må atter ta til takke med en krybbe fordi det ikke er rum i herberget. Og englesangen over Betlehemsmarken: «Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden i mennesker av en god vilje» gir ikke gjenklang i menneskehjertene lenger. For den gode vilje er mangelvare. Derfor gir denne juletid heller ikke grunn til lysere tanker. Så lenge sannheten undertrykkes i Norge er det fare for at landet lyger seg ihjel, som det så markant heter i en oppsiktsvekkende artikkel i Folk og Land sistleden.

Tenk for en velferdsstat Norge ville vorde om vår tids falske humanitet ville vike plassen for sannheten, tro i kjærlighet. Måtte den kommende julefest bli en vekker midt i en ulvetid, som de facto betyr tilintetgjørelse om orkanen bryter løs.

Hans Egede Nissen

En god jul og et framgangsrikt nytt år ønskes alle

som fortsatt er uredde i kampen mot løgn og bakvaskelse av hederlige mennesker.

Alf Gleng

GOD JUL! GODT NYTTÅR!

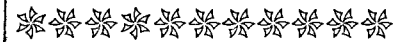
ønskes alle meningsfeller, spesielt alle i Bløtekjær og Supplandsfors.

Nils Fjellstøllia
Vallekilen

En riktig gledelig jul

ønsker jeg alle mine prektige «fengselskamerater fra nord og syd.»

Samuel Gæver

Om å løpe — —

(Forts. fra s. 2)

av de nidkjære som gjør jakt på mange av dem som bare har gjort sit beste. Det er lett nok å gå sin vei, men hva hvis alle offentlige tjenestemenn hadde gjort det? En skal huske på at ved freden var administrasjonsapparatet i såpas orden at arbeidet under de nye forhold kunne fortsette. Derfor fortjener de som ble takk, istedenfor som nå, kritikk og suspensjon.»

Jon Skeie skrev det samme.
A. L.

Hitler og Ribbentropp —

(Forts. fra s. 5)

har gitt uttrykk for slike tanker overfor meg. Det som behersket hans tanker fra begynnelsen av, var snarere Aftenlandets skjebnespørsmål: om det i vår tids store sosiale omveltning ville lykkes Europas nasjonale stater å hevde seg likeoverfor den bolsjevisme som trengte frem fra østen med dens totale maktkrav. Adolf Hitler var overbevist om at avgjørelsen av dette spørsmål bare avhang av Tyskland.

Det er mere enn urett og direkte vanvittig, når seirherrene i dag lar det tyske folk undgjelde for hva man tror å kunne anklage dets tidligere ledelse for. Man må ikke glemme at nasjonalsosialismen kom til makten fordi man etter første verdenskrig ikke gav Tyskland en sjanse og lot det drive politisk og økonomisk mot avgrunnen. Annen verdenskrig oppstod ikke minst av den grunn at det ikke ble gjort mulig for Hitler å sikre rikets politiske og økonomiske eksistensgrunnlag gjennom vennskapelige overenskomster med omverdenen. Arevis forsøkte han å skape likevekt med Østen gjennom et forbund med England. For en slik løsning var den tyske utenrikspolitikk rede til også å yde ofre, noe som bl.a. flåteoverenskomsten av 1935 og avkallet på Elsass-Lothringen beviser. Men England ville ikke. Det så i dette at det oppstod et sterkt Tyskland ikke en fornuftig korreksjon av Versailles og en sikring likeoverfor Østen, men en trussel mot «balance of power».

Jeg har arbeidet i tyve år av mitt liv for en forståelse mellom Tyskland, England og Frankrike, og senere kjempet for det tysk-engelske forbund. Jeg anstrengte meg helt ut til siste stund med å hindre krigsutbruddet. Men England hadde, gjennomsyret av beslutningen om å hindre en videre styrkelse av Tyskland, sluttet forbundet med Polen. Dermed var en fredelig tysk-polsk ordning blitt umuliggjort.

At det ikke kom i stand en tysk-engelsk forståelse og at krigen brøt ut på et spørsmål, hvis løsning — stort sett — lå i europeisk og altså også engelsk interesse, er Europas tragedie.

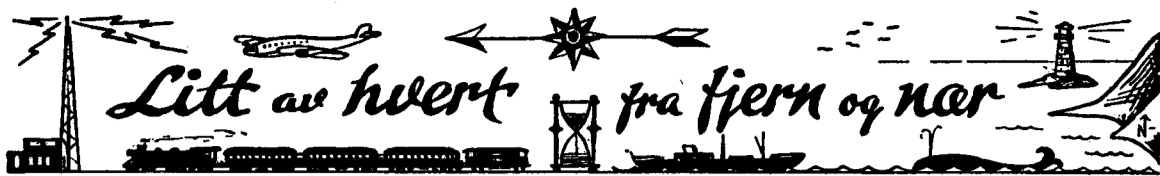
Fra vinteren 1940/41 var Hitlers handlinger bestemt av bekymringen over en truede tofrontkrigs farer, med de største verdensmakter mot Tyskland. Å avverge denne fare på det politiske område var Tremaktspaktens formål, den skulle holde USA utenfor krigen og bringe Sovjetsamveldets interesser

i samklang med de andre trepaktmakter. Dette forsøk fra det tyske diplomatiske side mislykkedes på grunn av USA's holdning og de russiske krav, som der Führer anså det umulig å gå med på og som utålelige for Tyskland og Europa. Min egen løsning, som gikk i en annen retning og som skulle bringe England til freden på diplomatisk vis, kunne jeg ikke få gjennom. Etter at Østens uhyre makt var blitt åpenbart, slo Adolf Hitler fast overfor meg: Aftenlandet vil en dag forstå hvorfor jeg har avslått de russiske krav og fattet beslutningen om angrep mot Østen. Han var overbevist om den tvangsmessige utvikling, som intet diplomati kunne endre.

På mine forslag om å opprette fredsforhandlinger med Sovjetsamveldet, svarte han: Stalin var hans store motstander. I denne ideologiske kamp mot kommunismen fantes det intet kompromis. At vesten lammet hans arm i kampen mot Østen, så der Führer, etter hva han selv erklærte meg, som denne krigs tragedie. En korreksjon av nasjonalismen, eller en endring av visse prinsipper, som jeg gikk inn for, og en innskrenkning til et mindre rike, betød etter Hitlers mening før eller senere Tysklands undergang. Det var hans overbevisning og heri lå med Englands innstilling og omverdens ideologiske fiendskap den tyske utenrikspolitikk tvangsmessige forløp. Historien vil måtte si det siste ord om dette.

Allerede kort etter den første verdenskrig, har historieskrivningen måttet fastslå, at påstanden om den tyske krigsskyld ikke kunne opprettholdes. Likeså vil en rettsindig historieforskning ikke kunne bestride, at de sanne årsaker og grunner til annen verdenskrig ikke er å søke i krigslyst eller angreps-hensikter fra det tyske folk eller dets ledelses side. Det var etter første verdenskrig innsiktsfulle angelsaksiske og amerikanske statsmenn, som i rette tid erkjente det tyske eksistensproblems betydning for den vestlige verden, men de klarte ikke å sette seg gjennom. I dag blir dette spørsmål, som er det viktigste for fastsettelse av krigsskylden, igjen rykket frem i den levende virkelighet og påny stillet fremtiden.

Verden burde lære av det som har skjedd! Man har slått det tyske folk ned og presset det sammen på det trangeste rum. Må ikke et slikt tungt og fryktelig trykk til syvende og sist føre til et mottrykk? Vil man virkelig gjøre den samme feil påny? Burde man ikke denne gang

NY MEMOARFORFATTER

Forhåndsreklamen for det store Eichmann-skuespillet i Israel pågår livlig for tiden. Blant annet skal Eichmann ha skrevet sine «memoarer» i det vindusløse jødiske fengsel og disse «memoarer» offentliggjøres nå av det amerikanske blad «Life». Eichmann «tilstår» naturligvis på løpende bånd, men han angrer ikke, sier han i disse «memoarer» fra det israelske fengsel. Pussig nok gir han også jødene en fin-fin attest, som slett ikke stemmer med den Hitler gir i «Mein Kampf». Og har man ikke vært mistenksom før når det gjelder hele denne Eichmann-affæren, så må en vel bli det når en leser følgende i Eichmanns «memoarer»: «Godt, vi har ødelagt en fiende. Jeg har alltid vært av den oppfatning at vi bekjempet en fiende som i løpet av tusener av år med lærdom og utvikling var blitt oss overlegne (!) — selv før Roma ble grunnlagt kunne jødene skrive.»

FORSVARER MED STOPP-KLAUSUL

Ellers har Israel nå vedtatt en egen lov som gjør det mulig for den tyske advokat dr. Servatius å opptre som Eichmanns forsvarer. For sikkerhets skyld har man dog sørget for å ha kneblingsmuligheter parat hvis advokaten skulle bli for ubehagelig. Det heter nemlig i loven at presidenten for Israels høyesterett (altså landets Terje Wold) har anledning til å sette den ut av kraft, selv ef-

være klokere og gå løs på røttene til de økonomiske og dermed også politiske vanskeligheter i det mellom-europeiske rum, og gi Tyskland en sjanse? Et tilfreds Tyskland er den sikreste fredsgaranti. Måtte seirsstatenes regjeringer i rette tid velge den riktige vei.»

Ribbentropp gikk fattet i den fryktelige død Tysklands fiender beredte ham. I det siste brev, skrevet 16. oktober 1946, skriver han til sin hustru disse gripende linjer:

« — — — Jeg ville hjelpe Adolf Hitler til å skape et sterkt og blomstrende Tyskland. Men der Führer og hans folk har lidt skibbrudd. Millioner har falt. Riket er ødelagt og vårt folk kastet til jorden. Er det ikke da — og ikke på grunn av Nürnbergdommen av fremmede dommere — men i en høyere rettferdighets ånd at også jeg faller?

Jeg er helt fattet og vil opprett ta imot det som kom-

ter at saken er påbegynt, hvis han finner at den utenlandske advokats innlegg i retten «er fornærmende mot Israel». I hvilket annet land i verden ville en finne på noe slikt? Og business skal det naturligvis også gjøres på affæren, idet selveste den israelske regjering har truffet avtale med et «amerikansk» film- og fjernsynsselskap om distribusjon av sendingene fra rettsalen. Så alt forløper som antatt.

KRAV OM AMNESTI I BELGIA

I Belgia har en flamsk sammenslutning av folk som tilhørte motstandsbevegelsen under okkupasjonen «Verbond van het Vlaams Verzet» rettet en oppfordring til regjeringen om nå endelig å gjøre slutt på landets landssvikoppgjør ved et omfattende amnesti. Dette skal også omfatte de belgiere som rømte til utlandet og undro seg rettsforfølgningen. De bør få vende tilbake til Belgia, skal få sine statsborgerlige rettigheter tilbake og også få tilbake sine eventuelle dekorasjoner. Likeledes skal de kunne kreve krigsskadeserstatning. Dette amnesti mener de gamle heimefrontfolk bør settes iverk i forbindelse med kongebrølupet. Naturligvis har dette vakt et ramaskrik hos hetsklikken, som skriker som stukne griser i de dertil innrettede Dagblader i Belgia. Antagelig skriker de også ned sine anstendige kolleger, men likevel er dette tiltak et tidernes tegn å glede seg over.

mer, slik som jeg er min families fortid og min egen som tysk utenriksminister skyldig.

Du, min elskede hustru, må du skjenke ditt tapre hjerte og all den kjærlighet du har nærret for meg, til barna. Jeg vet at jeg kan stole helt på deg, og du skal vite at det er den siste trøst jeg tar med meg.

Stolt og ubrutt og i fast tro på et evig liv vil jeg gå min gang.

Jeg tar ennå en gang ditt kjære hode mellom mine hender og ser deg nok engang dypt inn i øynene med all den uendelige kjærlighet som et menneske er i stand til å føle for et annet.

Lev vel — jeg sier deg på gjensyn i en annen verden. Må Gud hjelpe deg.

Gud beskytte Tyskland! Mitt siste ønske er at Tyskland må få bevare enheten og at det må bli oppnådd enighet mellom øst og vest om det.»

65 MILLIARDER RØVET

Russerne og amerikanerne klarte å gjøre denne krig til en krig også mot fiendelandenes enkelte borgere. I USA beslagla man all fiendtlig privateiendom (innbefattet Knut Hamsuns!) og i de gamle tyske østområder forsynte en seg etter israelsk mønster ganske ugenert med de fordrevnes privateiendom uten erstatning. Det er nå tatt opp en fortegnelse over verdien av den eiendom som på denne måte er blitt frarøvet de fordrevne og en er kommet opp i et samlet beløp på 65 milliarder Mark. Herunder har en da bare tatt med slike verdier som det utbetales erstatning for tapet av i Vest-Tyskland, og beregningsgrunnlaget var verdien i 1938.

På Flukt —

(Forts. fra s. 4)

ker ham til for alltid. Igjen arbeider vi avvekslende, igjen er Willi den siste som tar spaden i hånd. Da han legger den bort er den lille flate haug ferdig. Vi legger grenner hist og her over, skjuler graven mot uvedkommende øyne. Jannek kjenner stedet og vil sørge for at den blir tatt vare på.

Hittil har vi gjort alt i taushet. Nå trer vi ennå en gang sammen foran den mørke og nesten ukjennelige haugen. Jeg roper med sakte stemme: «Unterscharführer Kalkhoff!» «Her!» svarer guttene. Fra grantykningen kommer ekkoet: «Her!» lyder det dumpt tilbake. Vi står og lytter til denne sakte, svinende klang, trer tilside, tar våre bunter opp og går videre i den stille, lysende skog.

HUSK BLADPENGENE!

FOLK OG LAND

Klershowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land